

elle Resultat bliver, saa vidt man kan skønne, det samme. At man her sætter et helt nyt Stempelbeløb, en Takst, som ikke findes noget andet Sted, $\frac{2}{3}$ pCt. for Ihænderpapirer og $\frac{1}{3}$ pCt. for Navnepapirer, er ikke i nogen Maade uantageligt, men det forekommer mig, det vilde have været heldigere, om man havde beholdt 1ste Klasses Stempel, det vil sige 1 pCt. for Ihænderpapirer. Dog skal jeg paa den anden Side indrømme, at Forskellen mellem Ihænderpapirer og Navnepapirer i det Forslag, som forelaa fra den højtærede Regerings Side, maaske var lovlig stor. Derpaa er der raadet noget Bod her, men om det ikke snarere burde være sket ved, at Navnepapirer vare komne lidt højere op og Ihænderpapirer vare blevne staaende ved 1 pCt., er det naturligvis uhyre vanskeligt at udtale noget om. Som over alt i en saadan Stempellov ere Bestemmelserne ret irrationelle, der kan i en Mængde Tilfælde ikke siges noget absolut for eller imod det ene eller det andet.

Saa er der Checkstemplet, som er udgaet. Allerede ved Behandlingen her i Tinget vare vi klare over, at det vilde blive Resultatet. Der er, som det blev forlangt, givet Kompensation paa anden Form for Omsætning af rørlig Formue. Jeg vilde have været fuldt saa glad, om vi kunde have beholdt Checkstemplet, idet jeg ikke under nogen Omstændighed kan indrømme, at det vilde være blevet saa byrdefuldt, som man fra anden Side har ment, men der har været en meget stærk Aversion mod det, og for den har man ment at maatte bøje sig. Og da der er givet fuld Kompensation paa et antageligt Grundlag, skal jeg ikke modsætte mig, at ogsaa Checkstemplet gaar ud. Jeg tror ikke, man har gjort den danske Befolkning i Almindelighed nogen Tjeneste ved at tage Checkstemplet ud og lægge Afgiften over paa de Steder, hvor det er sket, men Kompensation have vi faaet paa en Maade, som er antagelig, og vi kunne for saa vidt akkviescere derved. Det Sted, hvor den største Del af Kompensationen er tagen, er Lotteristemplet. Da den højtærede Finansminister omtalte det udførligt, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa, men kun sige, at det glæder mig, at de smaa Lotterised-

ler, Ottendedelene, ikke ere komne højere op i Beskatning end efter det forelagte Regeringsforslag.

En Bestemmelse, jeg glæder mig meget over er kommet ind, og som ogsaa blev omtalt af den højtærede Finansminister, er Bestemmelsen om et Stempel af 50 Øre for hvert enkelt Laan ydet paa Haandpant i Banker, Sparekasser og af Vekselerere. Den interesserer mig ikke mindst af den Grund, som den højtærede Finansminister berørte, at Vekselererne hidtil faktisk have unddraget sig at betale det 2det Klasses Stempel, de skulde have betalt efter Loven, og det er altid en saare kedelig Sag at have en Lovparagraf staaende, som burde overholdes, men faktisk ikke bliver det. Naar Formen for disse meget korte Laan, som den højtærede Finansminister indrømmede, var en saadan, at det kunde være yderst byrdefuldt at svare den Afgift, der ifølge den bestaaende Lovgivning skulde svares, saa maa vi langt hellere gøre det Skridt, som er gjort fra det høje Landstings Side: at sætte Afgiften saa langt ned, at vi faktisk kunne for-dre, at den bliver erlagt.

Jeg opfatter den Bestemmelse, som nu er kommen ind i § 157, angaaende den Forskel, der hidtil har været mellem Bankers Sparekasseindlaan og Sparekasser, paa den Maade, at man vil fra 1913 eller det Tidspunkt, hvor man kan faa en ny Lov gennemført, have et fælles, ensartet Grundlag for alle disse Arter af ensartede Indlaan, som Talen er om her. Medens Bestemmelsen, saaledes som den gik ud fra dette høje Ting, lød paa, at hvis der ikke blev vedtaget en ny Lov inden 1913, blev denne Ensartethed uvægerligt opnaaet ved, at saa bortfaldt alle særlige Privilegier, som findes den Dag i Dag, altsaa der vilde ingen Stempelfrihed blive for Bankernes Kontrabøger, har man i det andet høje Ting ikke ment at ville gaa med til den Bestemmelse, at Ensartethed indtraadte, hvis der ingen Lovgivningsregel kom, men man har fundet det naturligt at gaa den Vej at sige, at der skal forelægges et Lovforslag, som tilsigter Ensartethed, og hvis et saadant Lovforslag ikke bliver ophøjet til Lov, staaer det fremdeles i den til den Tid værende Finansministers Magt at tage Bestemmelse om,